

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milana Podhrázkým ve věci

žalobce: **J. P.**
trvale bytem N.S. P., K.

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 9. 2014, č. j. X,

takto:

**I. Rozhodnutí žalované ze dne 9. 9. 2014, čj. X,
se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila své předchozí rozhodnutí ze dne 3. 10. 2013, čj. X. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobce o invalidní důchod s tím, že žalobce nesplnil podmínku získání potřebné doby pojištění pro nárok na tento důchod stanovenou v § 40 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“). Žalovaná vyšla mimo jiné z toho, že dle posudku OSSZ Kladno invalidita žalobce vznikla dne 27. 7. 2013, přičemž v rozhodném

období od 27. 7. 2003 do 26. 7. 2013 získal žalobce pouze 1 rok a 6 dní pojištění (v žalobou napadeném rozhodnutí tuto dobu žalovaný rozšířil na 1 rok a 335 dnů).

2. Žalobce v žalobě uvedl, že jeho onkologické onemocnění mu od 27. 7. 2013 znemožňuje být samostatný a vydělávat si na živobytí. Je proto odkázán na pomoc nejbližších, neboť pro svůj zdravotní stav s každodenními zdravotními obtížemi není schopen fungovat sám. Dále namítl, že byl veden u školního psychologa, jehož zprávy nebyly dohledány, přičemž napadené rozhodnutí dle jeho názoru nestojí na dostatečném množství zdravotních podkladů.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě připomněl, že při projednávání námitek žalobce požádal o recenzi posudku OSSZ, který byl potvrzen co do data vzniku, stupně invalidity, míry poklesu pracovní schopnosti i doby platnosti. Současně požádal o doplnění recenze, zda dřívější plná invalidita uznaná v roce 1998 (žádost žalobce byla rovněž zamítnuta pro nezískání potřebné doby pojištění) trvá dosud, resp. do 26. 7. 2013. Součástí správního spisu je obsáhlá korespondence směřující k získání chybějící zdravotní dokumentace z let 1998 - 2013 za účelem objektivního posouzení zdravotního stavu a vyhotovení nového posudku. Jelikož matka žalobce doložila pouze výsledek psychologického vyšetření z roku 2008 a posudek OSSZ Kladno z roku 1996 a žádným jiným způsobem se nepodařilo nikde dohledat zdravotní nálezy a dokumentaci žalobce před rokem 2013, nemohl se posudkový lékař vyjádřit k trvání invalidity mezi roky 1998 - 2013. Žalobce byl v letech 1996 - 2013 s krátkými přestávkami ve vazbě a výkonu trestu. Podrobným posudkem ze dne 23. 6. 2014 byl potvrzen posudek OSSZ o současné invaliditě s tím, že před 18. rokem věku nebyl žalobce invalidní, nejde tedy o invalidní důchod z mládí. Od 15. 6. 1998 byl žalobce plně invalidní, přičemž jde však o posudkové nadhodnocení a tato invalidita nemohla trvat dosud, jinak by žalobce neuplatňoval novou žádost. Žalovaný dále podrobně prověřoval u vězeňské služby, zda byl žalobce během výkonů trestu odnětí svobody pracovně zařazen či nikoliv. Z těchto opakovaných šetření zjistil, že doba pracovního zařazení žalobce během výkonu trestu byla pro účely důchodového pojištění již plně započtena. Nově však zjistil, že žalobce částečně studoval a jelikož doba studia nebyla zanesena do osobního listu důchodového pojištění, vyhotovil nový osobní list. I s přičtením nově došetřené doby však žalobce nezískal potřebných pět let doby pojištění před vznikem invalidity pro vznik nároku a výplatu důchodu, ale pouze 1 rok a 335 dnů, přičemž výdělečná činnost byla pouze 20 dnů. Jelikož žalobce ke zjištěnému datu vzniku invalidity nesplnil podmínku získání potřebné doby pojištění, byly jeho námítky zamítnuty oprávněně, neboť obě podmínky musí být splněny kumulativně. Pokud by byl žalobce nadále invalidní pro dřívější invaliditu s datem vzniku od 15. 6. 1998 až dosud, nevznikl by mu nárok na invalidní důchod ani v tomto případě rovněž pro nezískání potřebné doby pojištění. O tomto dřívějším nároku bylo pravomocně rozhodnuto dne 14. 8. 1998. Po vzniku této invalidity není rovněž podmínka potřebné doby splněna. Žalovaný dodal, že invalidita z mládí nebyla v případě žalobce posudkově zjištěna.
4. Při jednání u soudu dne 23. 9. 2016, jehož se žalobce nezúčastnil, žalovaný toliko odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a dodal, že v řízení nebylo prokázáno, že by v případě žalobce byla dána invalidita z mládí. Ve vztahu k pozdějšímu posouzení invalidity žalobce nesplňuje dobu pojištění.

5. Krajský soud v Praze si v dané věci vyžádal posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“), která v rámci závěrů svého posudku ze dne 12. 5. 2015, čj. 2015/1425-PH, mimo jiné uvedla, že se „jednalo o posuzovaného s mentální retardací, uváděnou v rozmezí debility až imbecility, tj. lehkou až středně těžkou. Dne 27. 5. 1998 byla uplatněna žádost o invalidní důchod. V souvislosti s tím byl vyšetřen psychiatrem dne 4. 6. 1998 (MUDr. N.), která konstatuje IQ 40-42, středně těžkou mentální retardaci, ale také susp. agravační tendence. Byl uznán plně invalidní ... kdy z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byl schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek pro středně těžkou mentální retardaci. Datum vzniku invalidity byl stanoven 15 .6. 1998.... Posouzení dle § 39 bylo správné. PK MPSV v Praze však stanovuje datum vzniku invalidity dnem psychiatrického vyšetření, tj. 4. 6. 1998, nikoliv až dnem podání zprávy praktickou lékařkou pro děti a dorost. Dne 4. 6. 1998 bylo stanoveno zdravotní postižení, které pak bylo rozhodující příčinou vzniku invalidity“. Posudková komise pak uzavřela, že žalobce byl od 4. 6. 1998 do 31. 12. 2009 plně invalidní dle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. a z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byl schopen pro zdravotní postižení uvedené v příloze č. 3 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. bodu 8. soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek.
6. Krajský soud v Praze v návaznosti na to rozsudkem ze dne 23. 9. 2016, čj. 43 Ad 73/2014-33, shora označené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Poukázal přitom na rozdíly mezi posudkovými závěry žalovaného v námitkovém řízení a citovanými závěry posudkové komise. Posudková komise nejen že neakceptovala závěry žalovaného o tom, že zdravotní stav žalobce byl v roce 1998 posudkově nadhodnocen, ale současně stanovila dřívější datum vzniku invalidity. S přihlédnutím k těmto závěrům posudkové komise pak soud vyšel z toho, že žalobce, který dosáhl 18 let věku dne 11. 5. 1998, byl od 4. 6. 1998 plně invalidní (ve smyslu tehdy účinné úpravy), a to pro „střední mentální retardaci (IQ 35 - 49)“. Přestože si soud byl vědom závěrů posudkové komise, podle níž žalobce do 3. 6. 1998 invalidní nebyl, neakceptoval s ohledem na povahu zdravotního postižení závěr, podle něhož žalobce v polovině května nebyl plně invalidní, zatímco již na počátku června téhož roku s ohledem na střední mentální retardaci plně invalidní byl. Poukázal dále na judikaturu Nejvyššího správního soudu a specifické okolnosti dané věci spočívající především v povaze zdravotního postižení žalobce a v tom, že žalobce dosáhl věku 18 let těsně před tím, než bylo možno dle příslušného odborného posouzení konstatovat jeho plnou invaliditu. Značné pochybnosti, které se v dané věci týkají data vzniku invalidity žalobce, odpovídajícím způsobem podle daného rozsudku nevyvrací ani napadené rozhodnutí žalované ani závěry posudkové komise, přičemž tyto pochybnosti byly tak zásadního charakteru, že nejsou odstranitelné toliko doplněním či upřesněním posudku posudkové komise v řízení před soudem. Jak zdejší soud v citovaném rozsudku uzavřel, i bez odpovídajících odborných znalostí se lze domnívat, že zdravotní postižení žalobce s ohledem na povahu takového postižení i na indicie, které jsou již součástí správního spisu, nenastalo náhle (tím spíše ne pár týdnů poté, kdy žalobce dosáhl věku 18 let).
7. Proti tomu rozsudku zdejšího soudu brojila žalovaná kasační stížností, na základě které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Ads 259/2016-33,

shora označený rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Jak z odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu výslovně plyne:

„[19] Krajský soud vyhodnotil posudek posudkové komise tak, že nesplňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, neboť nevysvětluje, z jakých důvodů považovala komise žalobce za plně invalidního z důvodu středně těžké mentální retardace od 4. 6. 1998, a nikoliv již od 11. 5. 1998 nebo dříve. Nejvyšší správní soud se s touto úvahou krajského soudu ztotožňuje. Soud však již nesouhlasí s názorem krajského soudu, že tuto neúplnost a nepřesvědčivost nelze odstranit v řízení o žalobě doplňujícím nebo srovnávacím posudkem. Obdobnou otázkou se NSS zabýval např. v rozsudku ze dne ze dne 10. 5. 2013, čj. 6 Ads 12/2013-22 (...)

[20] Uvedené závěry se přiměřeně uplatní i v nyní posuzované věci. Posudková komise konstatovala, že žalobce byl z důvodu mentální retardace plně invalidní již od 4. 6. 1998 (den psychiatrického vyšetření), a nikoli až od 15. 6. 1998 (...). Tento závěr nebyl nijak vysvětlen, což i nadále znemožňuje úvahu o tom, zda žalobce nebyl invalidní již před 18. rokem věku, tj. před 11. 5. 1998. Posudková komise se nijak nevyjadřuje k tomu, jak by mohla mentální retardace, pro niž byl navíc žalobce sledován již od dětského věku, vzniknout ze dne na den či z týdne na týden.

[21] Aby však posudková komise vůbec mohla vést úvahy o datu vzniku invalidity, musela nejprve změnit zásadní závěr ČSSZ, podle něž žalobce nebyl a není invalidní z důvodu mentální retardace, nýbrž je invalidní jen z důvodu onkologického onemocnění. Na rozdíl od ČSSZ, která svůj závěr založila na veškeré dostupné dokumentaci o žalobci a vysvětlila, proč nepovažuje závěr vyšetření ... ze dne 4. 6. 1998 za přesvědčivý jak s ohledem na žalobcovu dosavadní anamnézu, tak s ohledem na jeho pozdější život (...), nevysvětlila posudková komise vůbec nijak, proč se přiklonila právě jen k tomuto jednomu vyšetření (...).

[22] (...) Posudková komise však nevysvětluje, proč se odchýlila od posouzení ČSSZ, k tomuto závěru nepředkládá jakékoli úvahy a argumenty. Mezi ČSSZ a posudkovou komisí tak vyvstal rozpor v zásadní otázce příčiny invalidity; posudková komise přitom svůj závěr nijak nezduvodnila, a krajský soud ji proto měl vyzvat, aby svůj posudek v této části přesvědčivě doplnila, neboť závěr o žalobcově středně těžké mentální retardaci postrádá argumenty, které by pro soud byly srozumitelné (...).

[23] Teprve v dalším kroku (až posudková komise vysvětlí a zdůvodní – nikoli pouze konstatuje – proč je žalobce plně invalidní z důvodu mentální retardace) se pak lze znovu zabývat otázkou data vzniku invalidity (...).

[25] Členové posudkových komisí jsou odborníky na posuzování zdravotního stavu. Je právě a jen v kompetenci posudkové komise stanovit s přihlédnutím k obsahu dostupné zdravotní dokumentace žalobce, k jeho aktuálnímu zdravotnímu stavu a k předpokládanému průběhu jeho psychického postižení den vzniku invalidity tak, aby soud nepochyboval o přesvědčivosti a úplnosti jejího posudku. Pokud by ani doplnění posudku nebylo úplné a přesvědčivé, může krajský soud požádat jinou posudkovou komisi MPSV o srovnávací posudek. (...)“

8. V rámci navazujícího řízení pak u zdejšího soudu proběhlo další jednání, jehož se žalobce neúčastnil, a v rámci kterého žalovaná opětovně setrvala na svém původním vyjádření.

9. Krajský soud v Praze ve shodě s předchozím rozhodnutím v dané věci připomíná, že ze správního spisu především ověřil, že žalobce dne 19. 7. 2013 požádal o invalidní důchod. V řízení o této žádosti byl posouzen jeho zdravotní stav (posudek

OSSZ

Kladno

čj. LPS/2013/3212-KL_CSSZ) s tím výsledkem, že se v jeho případě jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, přičemž jde o invaliditu třetího stupně. Jako den vzniku invalidity byl určen den 27. 7. 2013 a rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bylo určeno postižení uvedené v kapitole II., odd. A, položce 1, písm. e) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. Žalovaná následně rozhodnutím ze dne 3. 10. 2013, č. j. X, žádost žalobce zamítla s tím, že nezískal potřebnou dobu pojištění. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 1. 11. 2013 námitky, v řízení o nichž byl taktéž zpracován posudek o jeho zdravotním stavu (posudek oddělení lékařské posudkové služby žalované, č. j. LPS/2014/136-NR-STC_CSSZ), z něhož ve shodě s citovaným posudkem OSSZ plyne, že dominantně invalidizujícím je již zmíněné onkologické onemocnění žalobce a datum vzniku invalidity je 27. 7. 2013. Žalovaná námitky žalobce žalobou napadeným rozhodnutím zamítla a potvrdila své prvostupňové rozhodnutí, přičemž žalobci oproti předchozímu rozhodnutí započítla delší náhradní dobu pojištění. Shodně jako v prvostupňovém rozhodnutí však dospěla k závěru, že ani tak není podmínka získání potřebné doby pojištění splněna. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí mimo jiné uzavřela, že přezkumný posudek setrval na posudkovém závěru, že žalobce se stal plně invalidním až dnem 15. 6. 1998, tj. po dosažení věku 18. let.

10. Krajský soud v Praze vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve shora označeném zrušujícím rozsudku [§ 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
11. Shodně jako již soud učil v předchozím rozhodnutí, je i zde nutno připomenout, že podle § 42 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. *„na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně má nárok též osoba, která dosáhla aspoň 18 let věku, má trvalý pobyt na území České republiky a je invalidní pro invaliditu třetího stupně, jestliže tato invalidita vznikla před dosažením 18 let věku a tato osoba nebyla účastna pojištění po potřebnou dobu (§ 40). Za invaliditu třetího stupně se pro účely věty první považuje též takové omezení tělesných, smyslových nebo duševních schopností, které má za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění. Při posuzování invalidity pro účely nároku na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně podle věty první se neprovádí srovnání se stavem, který byl u osoby uvedené ve větě první před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (§ 39 odst. 3 věta druhá)“.*
12. Námitky žalobcem uplatněné v žalobě se týkají posouzení jeho zdravotního stavu, a to jednak z hlediska jeho aktuálního (onkologického) onemocnění, a jednak z hlediska tvrzené nedostatečnosti zdravotních podkladů ve vztahu k jeho psychickému onemocnění. V tomto ohledu je vhodné připomenout, že v návaznosti na závěry napadených rozhodnutí žalované je nicméně zřejmé, že pokud jde o zdravotní stav žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí, nejsou zde pochybnosti o tom, že žalobce byl invalidní, a to dokonce ve třetím stupni. Důvodem zamítnutí jeho žádosti o invalidní důchod, resp. námitek proti prvostupňovému rozhodnutí žalované, ovšem bylo nesplnění podmínky získání potřebné doby pojištění. Ve vztahu k době pojištění však žalobní námitky (ani

nepřímo) nesměřují. Námitky týkající se posouzení zdravotního stavu žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí (vážnost zdravotního stavu, neschopnost se o sebe samostatně starat) v situaci, kdy v jeho případě žalovaný shledal invaliditu třetího stupně, z povahy věci nemohou zpochybnit závěry napadeného rozhodnutí odůvodněné nesplněním podmínky potřebné doby pojištění. Projednávaná žaloba se však týká i posouzení případného vzniku invalidity žalobce ve smyslu výše citovaného ustanovení § 42 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., neboť žalobce mimo jiné poukázal na nedostatek zdravotních podkladů pro závěry napadeného rozhodnutí a upozornil na to, že byl veden u školního psychologa, tedy zjevně zpochybňuje posouzení jeho zdravotního stavu před dosažením 18 let.

13. Opětovně je pak nutno dále připomenout, že stanovení data vzniku invalidity stejně jako posouzení míry poklesu pracovní schopnosti je otázkou odbornou a soud si o něm nemůže učinit úsudek sám. Zdravotní stav a pracovní schopnost pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise dle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „posudková komise“). Posudková činnost předpokládá odborné lékařské znalosti a znalosti z oboru posudkového lékařství. Posudek vypracovaný posudkovou komisí je jedním z důkazů v soudním řízení a soud jej hodnotí podle § 77 odst. 2 s. ř. s. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise je úplný a přesvědčivý (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 13/2003-54, č. j. 6 Ads 158/2012-24, případně č. j. 6 Ads 11/2013-20). Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a musí své posudkové závěry náležitě odůvodnit. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy.
14. Vázán shora citovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu doplnil krajský soud v dané věci dokazování předně o doplňující posudek posudkové komise (pracoviště v Praze) ze dne 27. 7. 2017, č. j. 2017/2620-PH, na kterou se v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu obrátil. Jak z tohoto posudku především vyplývá, žalobce byl plně invalidní až od 4. 6. 1998, a to v návaznosti na datum psychiatrického vyšetření (první objektivně zjištěné odborné vyšetření). Posudková komise pak v tomto posudku v návaznosti na závěry Nejvyššího správního soudu, pokud jde o příčinu invalidity, konstatovala, že *„nevidí zásadní rozpor v otázce příčiny invalidity – tj. z důvodu mentální retardace a onkologického onemocnění. Do vzniku onkologického onemocnění byla dominantní mentální retardace, po vzniku onkologického onemocnění hodnotila PK stejně jako ČSSZ závažnější onkologické onemocnění, které se tudíž stalo dominantní. Není vyloučeno, že po stabilizaci onkologického onemocnění se opět stane dominantní mentální postižení“*.

15. Vzhledem k tomu, že v citovaném doplňujícím posudku sice byla vysvětlena otázka příčiny vzniku invalidity žalobce, ovšem nikoliv data vzniku invalidity z hlediska charakteru shledaného duševního postižení, obrátil se soud na posudkovou komisi (pracoviště v Praze) se žádostí o další doplňující posudek. V reakci na to vypracovala posudková komise (pracoviště v Praze) další doplňující posudek (ze dne 24. 8. 2017, č. j. 2017/3194-PH) v němž setrvala na tom, že žalobce byl plně invalidní od 4. 6. 1998, k čemuž dodala, že „*mentální retardace jistě nevzniká ze dne na den ani z týdne na týden. Při posouzení zdravotního stavu dle § 39 pro stanovení dne vzniku invalidity je tak rozhodující den vydání odborného lékařského nálezu, svědčícího o posudkově rozhodném rozsahu a tíži důsledků zdravotního postižení na pracovní schopnost. Tímto nálezem byl psychiatrický nález ze dne 4. 6. 1998. Žádné jiné takové objektivní odborné vyšetření před tímto datem nebylo dokladováno ani zjištěno*“. Ani tento doplňující posudek pak podle názoru zdejšího soudu odpovídajícím způsobem nevyjasnil otázku, zda mohla mentální retardace, pro níž žalobce nebyl ke dni 11. 5. 1998 shledán invalidní, zatímco od 4. 6. 1998 již byl shledán plně invalidní, vzniknout ze dne na den či z týdne na týden. Soud proto požádal posudkovou komisi (pracoviště v Plzni) o srovnávací posudek se zaměřením na datum vzniku invalidity z důvodu mentální retardace, a to především z hlediska charakteru shledaného duševního postižení.
16. Krajský soud tak v návaznosti na to v dané věci doplnil dokazování též o srovnávací posudek posudkové komise (pracoviště v Plzni) ze dne 7. 12. 2017, č. j. 2017/1699-PL, která za účasti odborného lékaře z oboru psychiatrie dospěla k závěru, že žalobce byl k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., přičemž šlo o invaliditu třetího stupně podle § 42 odst. 1 téhož zákona. Jak z posudku dále plyne, za rozhodující zdravotní postižení považuje mentální retardaci, k čemuž výslovně dodává, že mentální retardace je stav zastaveného nebo neúplného duševního vývoje, který se u daného jedince projevuje již v prvních letech života narušením dovedností, které přispívají k úrovni inteligence, tj. poznávacích, řečových, pohybových a sociálních schopností, vždy je narušeno adaptační chování. Mentální retardace se v průběhu života nemění, lze však dosahovat určitých pokroků v rozvoji a osvojování si schopností a dovedností, po ukončení vývoje nelze předpokládat zlepšení stavu. Z logiky věci vyplývá, že naděvši pochybnost rozumový defekt u žalobce nevznikl po 18. roce věku, ale byl přítomen od nejranějšího věku. Nikde v dokumentaci není doloženo, že by šlo o sekundární deterioraci intelektu vzniklou z jakýchkoliv důvodů či etiologie po 18. roce věku. Vznik invalidity posudková komise oproti posouzení lékařem ČSSZ stanovila do doby před ukončením povinné školní docházky. Posudková komise pak uzavřela, že žalobce k datu napadeného rozhodnutí byl invalidní pro invaliditu III. stupně z mládí.
17. S ohledem na uvedené závěry posudku posudkové komise (pracoviště v Plzni), v nichž soud neshledal žádné zjevné vady (naopak ve srovnání s předchozími posudky hodnotí tento posudek jako přesvědčivý, logický a vycházející z úplných podkladů), je nutno uzavřít, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nedostatečně zhodnotila otázku příčiny a data vzniku invalidity žalobce, především z hlediska charakteru shledaného zdravotního postižení při posouzení tzv. invalidity z mládí. Proto soudu nezbylo, než napadené

rozhodnutí zrušit jako nezákonné (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).

18. V navazujícím řízení, v němž je vázána právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), pak žalovaná bude povinna mezi podklady svého rozhodnutí přihlídnout mimo jiné právě i k citovanému posudku posudkové komise (pracoviště v Plzni) ze dne 7. 12. 2017 (§ 78 odst. 6 s. ř. s.).
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady v řízení nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
samosoudce